

Arrest

nr. 198 308 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, genomen in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in casu vooreerst op dat het verzoekers familieleden zijn, met name zijn vader en broer, die hem slecht behandelen omwille van zijn geaardheid, en hij voegt er meteen aan toe dat er echter niets is dat verzoeker, een volwassene met een middelbaar schooldiploma en opleiding mechanica, ervan weerhoudt zich zelfstandig in Albanië te vestigen. Overigens beschikt verzoeker, zo luidt de beslissing, ook over de steun van zijn zus in Durrës, die zijn reis heeft betaald. Vervolgens wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen ten gevolge van zijn geaardheid geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met zijn familie bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal verwijst naar informatie waarover hij beschikt en waaruit o.a. blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Gelet op de informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift opmerkt dat “de slechte ervaring die hij in 2015 heeft meegemaakt toen hij tevergeefs naar de politie ging hem ontmoedigde om nogmaals naar de politieautoriteiten hulp vragen”, ontkent noch betwist, doch bevestigt thans dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn geaardheid slechts één maal contact opnam met de politie in Albanië, met name in 2015, een beweerd eenmalig contact met de Albanese politie waarvan hij overigens niet het

minste begin van bewijs voorlegt en in welk verband hij heeft nagelaten om die beweerde negatieve ervaring aan te klagen. In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift (op veeleer theoretische wijze) laat gelden dat het "aldus duidelijk" is "dat de verzoeker zich niet op de hulp en/of bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen beroepen", berust zijn betoog aldus niet op concrete en persoonlijke, laat staan meerdere ernstige eigen ervaringen, en mist deze algemene bewering derhalve grondslag en ernst. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerm minst het geval is. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem in Albanië met betrekking tot zijn verklaarde problemen omwille van zijn geaardheid aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te verlenen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie van (en huiselijk geweld bij) LGBTI in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Het weerlegbaar vermoeden vervat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ontstaat pas wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond, hetgeen in casu niet het geval is nu verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij in het verleden in zijn land van herkomst werd vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin, of reeds ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Verzoeker maakt bovendien hoe dan ook niet aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2017, geeft de raadsman van verzoekende partij aan dat verzoekende partij niet meer wilt gehoord worden.

Daar de verzoekende partij ter terechtzitting van 12 januari 2018, bij monde van haar raadsman, slechts aangeeft dat zij niet meer wenst gehoord te worden, zonder daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren, dient erop gewezen en vastgesteld dat dan ook in het geheel niet ingegaan wordt op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat verzoekende partij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens (staat vast dat zij deze) geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS